

— Benéztek holnap?

— Nem hiszem. Leveleket is kell írnom és . . . — évente két, három levelet írt, de inkább télen.

Elváltak. Többé ebben az életben nem beszéltek egymással. Elvégre igaz is . . .

Török Sándor.

VIZESÉS.

Nézd csak a vízesést,
Örök változatlan.
Pedig vízcsöppje más
Minden pillanatban.

Egyforma az élet
Örök végtelenje,
Mindegy, hogy kik élünk
És kik halunk benne.

Nekünk vágy, sóhajtás,
Könny, remény és munka,
S ki látcsövel nézi,
Az már rég megunta.

Falu Tamás.

A BALATONPARTON.

— Kosztolányi Dezsőnek. —

Cseresnyefa. Kezemre permetez sok fehér szírom
és én játékosan a vízre hullatom.
S a kék vizen, mint vén rizsbárka ring
a badacsonyi kőszállító hajó,
s fölöttünk halkan egy gém kering.
Zöld szittyó, színes vadkacsák.
A tórol halk-ritmusú zenék,
mintha Po Csüi verset hallanék.
Szemközt az üveg-égre karcsún
a Gulács finoman ível,
mint kis Fuzsijama, lila lepleivel.
Napalkonyán a tó Sárga Tenger.
S a pókháló, mint szűz japáni selyem
kopott ruhámra akad a kócsaglesen.
Fehér szírmok, sárga csodák,
fekete bárkák, bordó nádasok,
s az alkonyat rám úgy oson,
mint sárkányt leső gyerekre
egy kínai mese . . .

Takáts Gyula. (Pécs.)